

кацнѣло на една мѣничка фиданка и тамъ замръзнѣло . . .

— Ето го! — извикалъ Петко и пригърнѣлъ
кака си отъ милостъ къмъ птиченцето.

— То навѣрно
не е живо, — казала
жално Еленка. —
Замръзнѣло бѣд-
ничкото прѣзъ сту-
дената нощъ!

Вземали тѣ пти-
ченцето и го занес-
ли въ къщи, но
то ни шавало, ни
мърдало като ум-
рѣло. Майка имъ
ги научила да го

не грѣжтъ, а да турѣжтъ въ една кошница малко
вѣлна и да го оставѣжтъ въ вѣлната. Дѣцата на-
правили така и, като покрили кошницата, оста-
вили ѝ въ единъ жгѣлъ на топлата стая.

Вечеръта, когато Петко и Еленка се завър-
нѣли отъ училище, останѣли твърдѣ очудени,
като видѣли, че тѣхното птиченце изхвъркнѣло
отъ кошницата, кацнѣло на стола и весело раз-
гледвало наоколо си и чистело съ клѣвчицата
перята си. Дѣцата още повече обикнѣли птичен-
цето си, а то станѣло толкозъ питомно, щото и
при отворени прозорци не смѣло да исхвъркне.

Бабинитѣ приказки.

Бабо, бабо, раскажи ми нѣщо, моля ти се,
раскажи — настояваше малкия Василчо прѣдъ
своята стара баба.

